

04 — Bol koju neće spoznati

Za pojačivačem po ko zna koji put danas posežem, a zatim se trzam i naglo uzmičem. Meškolji se mala beštija, kontakta je željna. Ne ne i opet ne! Za ovo prestar sam! Okrećem se i prostoriju žurno napuštam, odlučan u nameri da stare greške ne ponavljam.

Marvi je hranjenju vreme. Mekušce iz spremnika dohvatam, pa ogradi prilazim. Ubacujem. Telašca se uvijanju i kovitlac otimačine zaslepljuje me. Bezuspešno pokušavam da miljenika kroz sumanuti vrtlog razaznam. Odustajem. Pogled mi zatim na ogradu pada. Shvatam da koral popustio je, pa do magacina vraćam se. Fiksator uzimam, da bih potom seme tehnološko po mestima oslabljenim razbacao.

Brzorastuća vrsta - tek na vrh krsta.

Ovako mator, zavetima i tradicijom obogaljen, košmar što me okružuje ne shvatam. Ne mogu da prihvatim svet ovakvim kakav je postao. Glad i bolesti haraju, u gradovima nasilje sve surovije postaje, životni prostor izbeglice nam prepljavljaju, a lutajući propovednici odasvud u lice kataklizmu sa zapada bacaju...

Nemir u meni sve jači je i kao da namerno rutini umirujućoj prkosi. Borim se i stezanju u grudima razloge tražim. Pa zar je toliko teško? Malo li je strašnih vesti što odasvud stižu?!

Koliko bih samo razloga mogao naći!

Ipak...

Sve to tek vazduha je klobuk. Vlat trave ustalasale.

Znam šta razbija me. Znam šta progoni me.

Skaredne misli potiskujem, a one odbijaju da se zgražavanju povinuju. Sanjarije lude što ne bih imati smeo, plimni talas koji poput

usuda vraća se, maštarije lude, zavetu protivne. Emocije besne što tradiciju skrnave. Nipodoštavanje svega u šta verujem.

Uzalud se opirem. Snoviđenja me prate i moju slabost koriste. Saleću me.

Ne interesuje me politika. Ne zanima me kataklizma. Samo jedno na pameti mi je.

Svome bolu vraćam se. Oklevam. Promatram parazita prokletog. Znam da nedoumice moje halapljivo proždire. Izvija se zavodljivo, on treba mene, njega ja. Neko vreme se opirem, zatim ga hvatam.

Ponovo.

Na sebe pojačivač polažem i prodor rilice osećam. Povezne struje otvaraju se.

Udarac jezivi psihi mi protresa, a trenutak potom sa milijardom umova povezan sam. Zloslutno srođen sa šokom prvobitnim, duž struje polazim. Na raskršća fokusiram se i uspešno bujicu što ometa me ignorišem. Nekada je to nesnošljivo bilo, sad sam iskusniji. Dušolovci duž magistrale vrebaju. Neki zbog zarade masne, zbog teške samoće drugi, treći tek iz dosade. Ne popuštam, ignorišem, prolazim!

Odašiljem i frekvencija moja zaštićene kanale otvara. U polje poruka ulazim. Želim da tamo bude i užasavam se pri pomisli da ću je naći. Mrzim, volim, ne shvatam.

Ali javila se! O srce moje! Tu je!

Misao, tek misao, za mene samo!

Jeza, želja, radost, strah! Sve istovremeno i sve snažno! Razara.

- Psihopatski – pomišljam, ali ne odustajem.

Otvaram se, njene misli primam. Ništa posebno. Tek dokaz da me zna.

Misli sasvim obične. Pomalo sive i rutinske...

Pa ipak...

Toliko važne. Tako bitne. Dašak svežine – za mene samo!

Milion puta zapitah se – zašto?!

Nikad je video nisam, nikad iz grla njenog glasa čuo. Pred osor-nošću sam njenom bežao i uvek se vraćao. Kao da hiljadama godina poznajem je, kao da iz prapočetka lik joj izvire, kao da iz mene samog potiče.

Verujem uporno da već negde, nekad, sreli smo se, u životu nekom kojeg bilo nije i neće ga ni biti.

Kao da istim očima u praskozorja najsjajnijiu zvezdu severa posmatramo, dok tela nam na mesečini blistaju. Kao da zajedno u skokovima veličanstvenim poslednje radosti trošimo i bezvođem plovimo.

Ne mogu da razlučim njenog postojanja smisao.

Sestra li je davno izgubljena?

Kćer što bolno nedostaje mi?

Il' ljubavnica s kojom nikad zgrešit' neću?

Razara me.

Logika ne živi unutar nespokoja što sažije me.

Ona je mnogo više. Ona je mnogo manje. Odraslog mog sopstvenog lika.

Pričaju da okean povlači se, da planeta obezvodnjuje se. Nepregledna prostranstva nestala su. Tlo se uzdiže i Granicu probija. Bezvođe se širi, bez ikakve nade da skoro prestaće.

Kažu da energija koju na funkcionisanje poveznih struja, održanje temperature i stalnost viskoziteta trošimo, kriva je. Da nas je previše, priča se...

Svet koji smo znali kopni i nestaje. Možda poput sna će iskopniti.

Prokleta reč u misli mi neprestano dolazi: Okopniti!

Kopno...

Za čudnu pojavu - čudna reč.

Reč koju naši dedovi nisu znali.

I sve je to nevažno, sve tek vazduha je klobuk, vlat trave što povija se. Sa poveznih struja isključujem se, psihomorfa otržem, a srce u ritmu severa tuče.

Mladalački ratovi odavno su prošli. Budućnost ne vidim i da li ću propast dočekati ne znam. Možda se postojanje u ciklusima odvija. Priče čuo sam da posle nas nova vrsta uzdićiće se. Vrsta za život u bezvođu stvorena. Bića sposobna da kiseonik bez posredstva vode koriste.

Nebitno.

Znam, nalazi se nepojamno daleko,
ali kao da je ovde, tik uz moje telo.

Iz doma izlećem dok udarci besomučni grudi mi razbijaju. Svaku mišicu osećam i snažno perajama zamahujem.

Uvis, uvis, i samo uvis!

Sve dok Granicu ne dodirnem.

U bezvođe izlećem i kliktaj trijumfa ispuštam dok zvezdu pozdravljam. Telom vretenastim luping radosti izvodim, zvezdu severa proslavljam.

Najsajjniju zvezdu. Onu što kroz bespuća vodi.

Njenu zvezdu!